

„Dezső, nem lehetsz ember,
hiába állsz két lábra,
hiába szimatolod ki gyorsan
szándékom a vezényszavak mögött,
s hiába ragaszkodunk egymáshoz,
mint a cosa nostra,
ha felteszek egy klasszikus lemezt,
füled botja sem mozdul:
csakis kutya maradsz”,
vetettem oda tacsókórnak,
miközben ő szaporán falta
az összekutyult kajamaradékot.
Felém fordította fejét,
kiolvastam szeméből
a jól megrágott gondolatát:
„Egyik állat sem irigyel.”

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Orcsik Roland

Látó Szépirodalmi Folyóirat